

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

02 mai 2018

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

Președinte

Gordilă Nicolae

Judecători

Covalenco Elena

Diaconu Iurie

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de către procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Brigai Sergiu, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 13 decembrie 2017, în cauza penală privindu-l pe

Ocorocov Dmitrii Xxxxx, născut la xxxxx, originar și domiciliat or. Xxxxx str. Xxxxx ap. xx.

Termenul de examinare a cauzei:

1. *prima instanță*: 03.08.2017-20.09.2017
2. *instanța de apel*: 26.10.2017-13.12.2017
3. *instanța de recurs*: 27.03.2018 - 02.05.2018

A C O N S T A T A T:

1. Prin sentința Judecătorei Chișinău sediul central din 20 septembrie 2017, Ocorocov Dmitrii Xxxxx, a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 186 alin. (2) lit. c), d) Cod penal, la amendă în mărime de 1.000 unități convenționale, ceea ce constituie 50.000 lei.

A fost încasat din contul lui Ocorocov Dmitrii în beneficiul lui Lungu Ion, prejudiciul material în sumă de 154.572 lei, prejudiciul moral în sumă de 3.000 lei, precum și cheltuielile pentru asistența juridică în mărime de 5.000 lei.

2. Potrivit sentinței, s-a constatat că Ocorocov Dmitrii, la data de 18 iunie 2017, în perioada de timp orele 15.30 până la 16.00, urmărind scopul sustragerii bunurilor altei persoane, aflându-se în preajma marketului „Green Hills” din mun. Chișinău, str. Cuza Vodă 21, a pătruns în automobilul de model „Toyota Avensis”, cu numărul de înmatriculare XXXXX, de unde, în mod tainic, a sustras un portmoneu de piele de culoare neagră cu inscripția „Vsetin” în care se aflau bani în sumă de 300 lei și 40 de Euro, care conform cursului stabilit de către BNM constituie 800 de lei; o geantă pentru bărbați din piele de culoare neagră, în care se aflau chei de la automobil și actele de identitate; un aparat foto digital de model „Canon 5D marc 1” cu prețul de 20.000 lei, astfel cauzându-i părții vătămate Lungu Ion daună materială în proporții considerabile în sumă totală de 21.100 de lei.

Pe baza stării de fapt expuse mai sus, respectivele acțiuni a lui Ocorocov D. au fost calificate de drept în baza art. 186 alin. (2) lit. c), d) Cod penal – furtul, adică sustragerea pe ascuns a bunurilor altei persoane, săvârșit prin pătrundere în locuință (automobil), cu cauzarea de daune în proporții considerabile.

3. Sentința a fost atacată cu apel de către procuror, care a solicitat casarea parțială a acesteia, în partea ce ține de soluționarea chestiunii legate de încasarea cheltuielilor judiciare, rejudecarea cauzei în această parte, cu pronunțarea unei noi hotărâri, prin care să fie încasat de la inculpat cheltuielile judiciare suportate din contul bugetului de stat în sumă de 3.360 lei.

În motivarea apelului a invocat, că instanța de judecată nu a luat în considerație prevederile art. 385 alin. (1) Cod de procedură penală și nu s-a expus referitor la încasarea de la inculpat a cheltuielilor de judecată în folosul statului. Astfel, în rechizitoriu au fost indicate de către acuzatorul de stat cheltuielile judiciare suportate în sumă de 3.360 lei, pentru efectuarea expertizelor.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 13 decembrie 2017, a fost admis apelul declarat, casată sentința parțial, inclusiv și din oficiu în baza art. 409 alin. (2) Cod de procedură penală, fiind pronunțată o nouă hotărâre potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care cheltuielile judiciare suportate în cadrul procesului penal pentru efectuarea expertizelor judiciare în mărime de 3.360 lei, se trec în contul statului. În rest, sentința a fost menținută.

5. În partea descriptivă a deciziei, instanța de apel a menționat, că prima instanță cercetând în cumul probele administrate în ședința de judecată prin prisma admisibilității, pertinentei și concludenței, utilității și veridicității, raportată la declarațiile date în ședința de judecată și probele administrate, a stabilit o corectă situație de fapt și o încadrarea juridică corespunzătoare în baza art. 186 alin. (2) lit. c), d) Cod penal.

În corespundere cu prevederile art. 409 alin. (2) Cod procedură penală, instanța de apel examinând aspectele de fapt și de drept în afară de temeiurile invocate, și cererile formulate de apelant, a constatat că prima instanță nu a soluționat chestiunea referitor la modalitatea de recuperare a cheltuielilor judiciare în conformitate cu art. 385 alin. (1) pct. 14) Cod procedură penală. Însă, solicitarea acuzatorului de stat privind încasarea din contul inculpatului a cheltuielilor de judecată este nefondată, respectiv, instanța de apel, din oficiu, în baza art. 409 alin. (2) Cod de procedură penală, a conchis de a casa sentința primei instanțe, în partea soluționării chestiunii referitor la cheltuielile de judecată, ce urmează a fi trecute în contul statului.

Astfel, instanța de apel a considerat solicitarea acuzatorului de stat referitor la încasarea din contul inculpatului a sumei de 3.360 lei, cu titlu de cheltuieli de judecată ca nefondată, deoarece în conformitate cu alin. (3) art. 227 Cod procedură penală, cheltuielile judiciare se plătesc din sumele alocate de stat dacă legea nu prevede altă modalitate.

Prin urmare, instanța de apel a menționat, că în cazurile când expres au fost

dispuse de organul de urmărire penală sau de către instanța de judecată la solicitarea acuzatorului de stat, plățile necesare pentru efectuarea expertizei vor fi achitate din contul mijloacelor bănești a bugetului de stat.

Astfel, cheltuielile judiciare suportate în cadrul procesului penal în sumă totală de 3.360 lei, se trec în contul statului, deoarece acestea sunt cheltuieli suportate în cadrul urmăririi penale în vederea demonstrării vinovăției inculpatului în comiterea infracțiunii imputate.

În acest sens, instanța de apel a notat că cheltuielile pentru efectuarea expertizei sunt cheltuieli efectuate în cadrul urmăririi penale pentru acumularea probatoriului necesar și că acestea sunt trecute, de fapt, în contul statului și nu urmează a fi puse pe seama inculpatului, deoarece aceste acțiuni țin de activitatea organului de urmărire penală, ce are un rol activ în procesul de depistare a diferitor circumstanțe care dovedesc infracțiunea și identifică făptuitorul, pentru aducerea învinuirii de stat.

Trecerea cheltuielilor judiciare în procesul penal în contul statului își are temeiul în necesitatea desfășurării procesului penal din oficiu, pentru ca nici un infractor să nu rămână nepedepsit. Respectiv, într-o situație contrară, acest principiu nu-și mai are valoarea.

Tot în sensul dat, instanța de apel a relevat despre obligația pozitivă a statului de a colecta probe necesare în vederea constatării faptei penale, identificării făptuitorului și implicit asumarea cheltuielilor aferente procesului din contul statului.

6. Decizia instanței de apel, este atacată cu recurs ordinar de către procuror, prin care solicită casarea parțială a acesteia, în partea ce ține de cheltuielile judiciare cu dispunerea rejudecării cauzei în aceeași instanță de apel, în raport cu motivele invocate.

În motivarea recursului invocă:

- în situația când prevederile art. 229 alin. (1) Cod de procedură penală stipulează direct că inculpatul suportă cheltuielile judiciare, soluția instanțelor judecătorești de a respinge încasarea acestor cheltuieli este ilegală;

- concluzia instanței de fond, precum că art. 229 alin. (2) Cod de procedură penală nu impune în mod imperativ obligația condamnatului să recupereze cheltuielile judiciare este nefondată;

- norma stipulată la art. 229 alin. (3) Cod de procedură penală, reglementează posibilitatea eliberării de plata cheltuielilor de judecată în anumite circumstanțe, care nu au fost constatate și invocate de instanța de apel.

În drept, procurorul își întemeiază recursul declarat în baza art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală.

7. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal concluzionează inadmisibilitatea acestuia din următoarele considerente:

În conformitate cu art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, în camera de consiliu, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

În sensul art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel. Astfel, instanța de recurs verifică dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și/sau material.

Potrivit textului recursului declarat de către procuror, acesta invocă de drept temeiul de casare prevăzut la art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală și anume că hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, atunci când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția.

Din textul recursului, Colegiul atestă, că autorul în esență critică decizia instanței de apel adoptată în latura civilă, prin care cheltuielile judiciare pentru efectuarea expertizelor au fost trecute în contul statului și nu au fost încasate de la inculpat.

Așadar, în privința acestor alegații se constată, că au constituit obiect de discuție în instanța de apel și asupra căroră această instanță s-a expus întemeiat și pe care le susține și instanța de recurs.

În cauza deferită judecării, recurentul solicită invocând prevederile art. 227 și 229 alin. (1) Cod de procedură penală, încasarea cheltuielilor suportate pentru efectuarea expertizelor tehnico-criminalistice nr. 3392 și nr. 3673, în sumă totală de 3.360 lei, motivând că legea prevede ca condamnatul să suporte cheltuielile judiciare.

La cele invocate supra, instanța de recurs menționează, că aceste argumente ale recurentului sunt neîntemeiate, deoarece dispoziția art. 143 Cod de procedură penală prevede că expertiza se dispune și se efectuează în mod obligatoriu pentru constatarea circumstanțelor enumerate în norma dată, inclusiv și în cazul când prin alte probe nu poate fi stabilit adevărul în cauză (art. 143 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală).

Reieșind din norma alin. (1) art. 229 Cod de procedură penală, cheltuielile judiciare sunt suportate de condamnat sau sunt trecute în contul statului.

Totodată, instanța de recurs relevă dispoziția alin. (2) art. 229 potrivit căreia, *instanța de judecată poate obliga condamnatul să recupereze cheltuielile judiciare...* Prin urmare, se atestă că norma dată nu poartă un caracter imperativ, ci unul facultativ, lăsând la discreția instanței de a hotărî asupra chestiunii plății cheltuielilor judiciare ținând cont de împrejurările cauzei și suportării acestor cheltuieli.

În această ordine de idei, Colegiul evidențiază, că în cazurile când expertiza a fost dispusă de către organul de urmărire penală sau de către instanța de judecată la

solicitarea acuzatorului de stat, plățile necesare pentru efectuarea expertizei vor fi achitate din contul mijloacelor bănești a bugetului de stat.

Prin urmare, se reține că expertizele tehnico-criminalistice nr. 3392 din 24.06.2017 și nr. 3673 din 07.07.2017, au fost ordonate de către organul de urmărire penală în vederea stabilirii circumstanțelor cauzei, constituind acțiuni procesuale ce țin de administrarea probatoriului și formularea învinuirii, care sunt puse în sarcina părții acuzării.

În acest sens, Colegiul penal statuează, că cheltuielile suportate în cadrul urmăririi penale în vederea demonstrării vinovăției inculpatului în comiterea infracțiunii imputate, prin numirea efectuării expertizelor tehnico-criminalistice, reprezintă cheltuieli judiciare ce urmează a fi achitate din bugetul de stat. Astfel, sunt apreciate ca fiind corecte concluziile instanței de apel referitoare la trecerea în contul statului a cheltuielilor judiciare pentru efectuarea expertizelor în prezenta cauză.

În aceste condiții, Colegiul penal, consideră că nu este incident în speță cazul de casare invocat de către recurent, ce ar servi drept temei de implicare a instanței de recurs, în sensul casării deciziei contestate, în latura civilă.

Din considerentele expuse, Colegiul penal statuează, că argumentele invocate de recurent sânt nefondate, ceea ce impune concluzia privind inadmisibilitatea recursului ordinar declarat, ca fiind vădit neîntemeiat.

8. În conformitate cu art. 432 alin. (1)-(2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal

D E C I D E:

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Brigai Sergiu, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 13 decembrie 2017, în cauza penală în privința lui **Ocorocov Dmitrii Xxxxx**, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Decizia pronunțată integral la data de 23 mai 2018.

Președinte

Gordilă Nicolae

Judecător

Covalenco Elena

Judecător

Diaconu Iurie